

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **P. P.**, proti žalovaným: **1) Policie České republiky**, se sídlem Praha 7, Strojnická 27, **2) Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí policejního prezidenta Policie ČR, ve věcech služebního poměru, č. j. 869 ze dne 12. 7. 2007, a ministra vnitra, ve věcech služebního poměru, č. j. 145/2008 ze dne 17. 4. 2008,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí policejního prezidenta Policie ČR, ve věcech služebního poměru, č. j. 869 ze dne 12. 7. 2007 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Rozhodnutí ministra vnitra, ve věcech služebního poměru, č. j. 145/2008 ze dne 17. 4. 2008 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- III. Žalovaní jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2.000 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou podanou dne 17. 2. 2010 u Krajského soudu v Ústí nad Labem domáhal zrušení rozhodnutí policejního prezidenta Policie ČR, ve věcech služebního poměru, č. j. 869 ze dne 12. 7. 2007, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Severočeského kraje ve věcech služebního poměru č. j. 1422/2007 ze dne 2. 4. 2007, kterým mu bylo podle § 155 a § 156 odst. 1, 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, přiznáno odchodné ve výši 202.782 Kč, které má být vyplaceno jednorázově do třiceti dnů ode dne skončení pracovního poměru.

Žalobce dne 2. 2. 2007 požádal podle § 42 odst. 1 písm. m) služebního zákona o propuštění ze služebního poměru příslušníka Policie ČR v termínu bez uplynutí dvou

kalendářních měsíců následujících po dni doručení žádosti. Žádosti bylo vyhověno a jeho služební poměr skončil ke dni 31. 3. 2007. Na základě této skutečnosti mu bylo podle § 155 a § 156 odst. 1, 2 služebního zákona přiznáno odchodné ve výši 202.782 Kč. Odchodné bylo přiznáno za výkon služby v trvání 28 roků ve služebním poměru. Pro zvýšení základní výše odchodného podle § 156 odst. 1 citovaného zákona bylo započteno 25 roků. Odchodné bylo vypočteno z měsíčního služebního příjmu dle § 166 odst. 1 tohoto zákona upravujícího měsíční služební příjem pro účely stanovení výše výsluhových nároků (průměrný hrubý služební příjem za předchozí kalendářní rok, tj. rok 2006), který činí 33.797 Kč. Odchodné žalobce tedy činí šestinásobek měsíčního služebního příjmu. Protože částka vypočítaného odchodného přesáhla šestinásobek měsíčního služebního příjmu, bylo odchodné přiznáno v této nejvyšší zákonné výměře.

V napadeném rozhodnutí o odvolání 1) žalovaný mj. uvedl, že zákon stanoví pro odchodné maximální hranici (výši) výměry odchodného, což je šestinásobek měsíčního služebního příjmu. Odvolatel splnil podmínku pro přiznání odchodného dle § 155 služebního zákona, tj. že služební poměr trval alespoň šest let, a vzhledem k tomu, že byl ve služebním poměru 28 roků, za zbývajících 22 roků mu náleží za každý rok zvýšení o 1/3, tedy šestinásobek měsíčního služebního příjmu. Průměrný hrubý měsíční služební příjem za předchozí kalendářní rok 2006 činí 33.797 Kč, Naproti tomu průměrný hrubý měsíční příjem za předchozí tři roky činí pouze 31.200 Kč, tedy částku, která je pro odvolatele nevýhodná. Pro stanovení odchodného odvolatele byla správně vzata částka 37.309 Kč a šestinásobek této částky pak činí 202.782 Kč.

Žalobce se tímto podáním dále domáhal zrušení rozhodnutí ministra vnitra, ve věcech služebního poměru, č. j. 145/2008 ze dne 17. 4. 2008, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, ve věcech služebního poměru, č. j. OSZ-132603/VO-Bu-2007, jímž mu byl přiznán k datu 1. 4. 2007 výsluhový příspěvek ve výši 16.223 Kč.

V napadeném rozhodnutí o odvolání 2) žalovaný mj. uvedl, že správní orgán prvního stupně při stanovení výše výsluhového příspěvku vycházel ze skutečnosti, že služební poměr odvolatele trval 28 roků a výměra výsluhového příspěvku činí podle § 158 služebního zákona 48% měsíčního služebního příjmu. Měsíční služební příjem vypočetl podle § 166 citovaného zákona tak, že za něho považoval průměrný hrubý měsíční příjem poskytovaný za předchozí kalendářní rok přede dnem skončení služebního poměru příslušníka, to znamená kalendářní rok 2006. V tomto roce vznikl odvolateli nárok na platový tarif ve výši 280.16. Kč, zvláštní příplatek ve výši 21.000 Kč, osobní příplatek ve výši 52.800 Kč, hodnostní příplatek ve výši 38.400 Kč, příplatek za službu konanou v sobotu a neděli ve výši 579 Kč a služební příjem za službu konanou nad základní dobu služby ve výši 5.618 Kč. Celkem mu tedy byl poskytnut hrubý služební příjem ve výši 405.558 Kč. Měsíční služební příjem proto činí 33.979 Kč.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení obou napadených rozhodnutí. Uváděl, že dne 23. 7. 2007 podal žalobu u Okresního soudu v Ústí nad Labem, přičemž toto podání nakonec vyústilo v usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 10 Co 527/2009-85, které žalobce měl obdržet dne 28. 1. 2010. Žalobce namítal nesprávný výpočet odchodného a výsluhového příspěvku.

K výpočtu odchodného uváděl, že podklad propočtu průměrné mzdy tvořily jen některé položky, zejména ne odměny za nařízenou pohotovost, které jsou rovněž součástí měsíčního příjmu a jako takové řádně zdaněny. Odvolací orgán se nezabýval námitkou, proč

není odměna za pohotovost součástí mzdy, když jde o zdanitelnou položku. Dále namítal, že podle zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů, který byl zrušen ke dni 31. 12. 2006, odměna za pohotovost byla součástí služebního příjmu, a proto podle jeho názoru není možné tyto zdaněné položky do roku 31. 12. 2006 nezapočítat.

K výpočtu výsluhového příspěvku uváděl, že žalovaný uvedl, že se jedná o jiné plnění, a to přichází v úvahu. Pokud by byla zpracována průměrná mzda za rok 2007, kdy skutečně jde o jiné plnění, avšak žalovaný si nebyl vědom, že žalobci byla vypočítávána průměrná mzda za rok 2006, tedy podle zákona č. 186/1992 Sb., kdy tedy o jiné plnění jít nemohlo, tak jako při propočtech od roku 2007. Proto rozhodnutí ministra, byť zamítavé, ve svém obsahu podporuje oprávněný nárok žalobce, od roku 2007 se do 31. 12. 2006, počítala položka pohotovosti jako každá jiná zdanitelná položka mzdy a je součástí mzdy nikoliv jiným plněním. Žalovaný správně uvedl, že odměna za pohotovost již od roku 2007 je jiným plněním, což ale není případ žalobce.

Pokud jde o vyjádření k žalobě, 1) žalovaný správní orgán dne 4. 8. 2010 navrhl žalobu zamítnout, 2) žalovaný správní orgán dne 9. 8. 2010 rovněž navrhl žalobu zamítnout. Oba setrvaly přitom na odůvodnění svých žalobou napadených rozhodnutí.

Soud ve věci rozhodnul bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalované správní orgány se k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního nevyjádřili.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 155 věta první služebního zákona příslušník, jehož služební poměr skončil (dále jen "bývalý příslušník") a který vykonával službu alespoň po dobu 6 let, má nárok na odchodné;

Podle § 156 odst. 1 služebního zákona základní výměra odchodného činí 1 měsíční služební příjem a za každý další ukončený rok služebního poměru se zvyšuje o jednu třetinu tohoto příjmu. Nejvyšší výměra odchodného činí šestnásobek měsíčního služebního příjmu.

Podle § 158 služebního zákona základní výměra výsluhového příspěvku činí za 15 let služby 20 % měsíčního služebního příjmu. Výměra výsluhového příspěvku se zvyšuje za šestnáctý a každý další ukončený rok služby o 3 % měsíčního služebního příjmu, za dvacátý první a každý další ukončený rok služby o 2 % měsíčního služebního příjmu a za dvacátý šestý a každý další ukončený rok služby o 1 % měsíčního služebního příjmu. Výměra výsluhového příspěvku může činit nejvýše 50 % měsíčního služebního příjmu.

Podle § 166 odst. 1 služebního zákona za měsíční služební příjem se pro účely stanovení výše výsluhových nároků považuje průměrný hrubý služební příjem poskytovaný za předchozí kalendářní rok přede dnem skončení služebního poměru příslušníka. Jestliže služební poměr skončil posledním dnem kalendářního roku, zjišťuje se průměrný hrubý měsíční služební příjem z tohoto kalendářního roku. Trval-li služební poměr po dobu kratší než 1 rok, zjišťuje se průměrný hrubý měsíční služební příjem z celé doby trvání služebního poměru. Je-li to pro příslušníka výhodnější, zjišťuje se průměrný hrubý služební příjem za předchozí 3 kalendářní roky.

V inkriminované věci je nesporné, že žalobce dne 2. 2. 2007 požádal podle § 42 odst. 1 písm. m) služebního zákona, který nabyl účinnosti dnem 1. 1. 2007, o propuštění ze služebního poměru příslušníka Policie ČR a jeho služební poměr skončil ke dni 31. 3. 2007. Na základě této skutečnosti mu bylo podle § 155 a § 156 odst. 1, 2 služebního zákona přiznáno odchodné ve výši 202.782 Kč, když za základ pro výpočet průměrného měsíčního příjmu byl použit kalendářní rok 2006, v němž platil ještě zákon č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky. 1) žalovaný v napadeném rozhodnutí o odvolání mj. uvedl, že průměrný hrubý měsíční služební příjem žalobce za předchozí kalendářní rok 2006 činí 33.797 Kč, Naproti tomu průměrný hrubý měsíční příjem za předchozí tři roky činí pouze 31.200 Kč, tedy částku, která je pro odvolatele nevýhodná. Pro stanovení odchodného odvolatele byla správně vzata částka 37.309 Kč a šestinásobek této částky pak činí 202.782 Kč. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je zatíženo nesrozumitelností výsledných částek průměrného hrubého měsíčního služebního příjmu žalobce za předchozí kalendářní rok 2006.

Kromě toho musel Městský soud v Praze přisvědčit žalobní námitce, že se 1) žalovaný nezabýval jeho odvolací námitkou, proč není odměna za pohotovost součástí mzdy, když jde o zdanitelnou položku, když podle zákona č. 186/1992 Sb. do 31. 12. 2006, odměna za pohotovost byla součástí služebního příjmu, a žalobci byl v roce 2007 vypočítáván průměrný hrubý měsíční služební příjem za předchozí kalendářní rok 2006.

Rovněž rozhodnutí 2) žalovaného je zatíženo nesrozumitelností, když žalovaný dospěl k závěru, že žalobci byl v roce 2006 celkem tedy poskytnut hrubý služební příjem ve výši 405.558 Kč, a proto měsíční služební příjem činí 33.979 Kč, tedy opět odlišnou částku od závěrů 1) žalovaného. Rovněž 2) žalovaný se nevypořádal se všemi odvolacími námitkami, resp. rozkladovými námitkami, žalobce vztahujícími se k zákonu č. 186/1992 Sb. A zatížil tak své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

Městský soud v Praze proto ve věci rozhodl tak, že napadené rozhodnutí žalovaného správního orgánu podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti, jakož i nedostatku důvodů rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení správní orgán vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 4 soudního řádu správního).

Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci plný úspěch. Výši náhrady potom určil, že 2.000 Kč činily náklady na uhrazení soudního poplatku.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. června 2013

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová